

Sygn. akt II KO 22/03

## **P O S T A N O W I E N I E**

Dnia 10 czerwca 2003 r.

Sąd Najwyższy - Izba Karna w Warszawie  
na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN      Rafał Malarski

Sędziowie    SN                      Halina Gordon-Krakowska

Józef Skwierawski – spraw.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Krajowej Aleksandra Herzoga  
i Danuty Bratkrajc jako protokolanta

w sprawie **E. K.** i innych

oskarżonych o przestępstwo określone w art. 1 § 1, 2 i 3 ustawy z dnia 12  
października 1994 r. o ochronie obrotu gospodarczego i inne

w przedmiocie wniosku Sądu Rejonowego w W., zawartego w postanowieniu  
tego Sądu z dnia 3 lutego 2003 r. (VII K .../99)

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu  
po wysłuchaniu wniosku Prokuratora

**p o s t a n o w i ł:**

**pozostawić wniosek bez rozpoznania**

## U Z A S A D N I E N I E

Treść uzasadnienia wniosku Sądu Rejonowego nie pozostawia wątpliwości, że jedyną przyczyną wystąpienia z wnioskiem jest nadmierne obciążenie sędziów tego Sądu oraz znaczna liczba spraw oczekujących na rozpoznanie. Stan ten, przedstawiony we wniosku obszernie wraz z danymi liczbowymi, uzasadnia obawę, że „niniejsza sprawa nie zostanie rozpoznana w terminie zabezpieczającym uniknięcie przedawnienia karalności”, a zatem – zdaniem Sądu Rejonowego – dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Nie sposób kwestionować poglądu, zgodnie z którym niemożność rozpoznania sprawy przed upływem okresu przedawnienia, podobnie jak istnienie okoliczności prowadzących z wysokim prawdopodobieństwem do przedawnienia przed prawomocnym zakończeniem postępowania, uznać należy za stany nakazujące przekazanie sprawy, skoro – bez wątpienia – „wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości”. Wyrazem takiego właśnie poglądu jest postanowienie zawarte w przepisie art. 11a przep. wprowadz. kpk. Wskazano w nim zarówno opisaną we wniosku przyczynę, jako prawną przesłankę przekazania sprawy, jak i odrębny tryb rozstrzygnięcia w tej kwestii. Sąd występujący z wnioskiem w niniejszej sprawie skorzystał z możliwości stworzonej tym przepisem i wystąpił z wnioskiem do właściwego sądu. Sąd Apelacyjny w W. postanowieniem z dnia 20 grudnia 2002 r. nie uwzględnił wniosku.

W powstałej sytuacji, obecna inicjatywa Sądu Rejonowego odczytana być musi jako próba zakwestionowania rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego.

Niezbędne jest więc wskazanie, że przepis art. 11a przep. wprowadz. kpk zawiera regulację o charakterze specjalnym, wyłączającym uprawnienia Sądu Najwyższego do orzekania w przedmiocie przekazania sprawy w trybie art. 37 kpk w każdym wypadku, w którym wyłączną przyczyną złożenia wniosku jest niemożność rozpoznania sprawy „w terminie zabezpieczającym uniknięcie przedawnienia karalności” – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie.

Nie wnikając zatem w kwestie merytoryczne poprzestać należy na stwierdzeniu, że od chwili obowiązywania art. 11a przep. wprowadz. kpk organem właściwym do rozpoznania wniosku o przekazanie sprawy, uzasadnionego niemożnością rozpoznania sprawy przed upływem okresu przedawnienia, jest wyłącznie sąd apelacyjny. Rozstrzygnięcie tego sądu nie podlega zaskarżeniu, przy czym podstawy zaskarżenia nie stanowi w takim wypadku również art. 35 § 3 kpk, ponieważ zawarte w nim postanowienie dotyczy jedynie rozstrzygnięcia sądu właściwego, zapadłego w wyniku badania z urzędu kwestii właściwości.

Sąd Rejonowy nie składa wprawdzie zażalenia, niemniej – składając niniejszy wniosek – dopuszcza najwyraźniej możliwość zwrócenia się do sądu wskazanego w art. 37 kpk z ponownym wnioskiem w tej samej, rozstrzygniętej już kwestii, dążąc do wywołania pozainstancyjnej i nieprzewidzianej w ustawie kontroli niezaskarżalnego rozstrzygnięcia. Możliwości takiej, uwzględniając stan prawny, nie można potwierdzić.

Sąd występujący z wnioskiem świadomie skierował go do Sądu Najwyższego w trybie art. 37 kpk, nie dostrzegając wskazanych wyżej uwarunkowań prawnych, a w szczególności konsekwencji przedmiotowego wyłączenia możliwości rozpoznania w tym trybie wniosków, których podstawą

są przyczyny określone w art. 11a przep. wprowadz. kpk. Z tych względów wniosek ten należało pozostawić bez rozpoznania.